

De laatste poortwachter

De Apocalyps Riders: deel 3

De laatste poortwachter

De Apocalyps Riders: deel 3

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels met Depositphotos.com

ISBN: 9789403618357

© Martine Pauwels

1

Zondag 10 augustus 2015

Met grote ogen keek de jongen op naar zijn vader. De man sprong woest recht. Zijn vuist kwam aan als een mokerslag. De jongen voelde zich verdoofd.

Hij ging door de knieën, zijn blik op oneindig gericht. De klap had zijn gehoor tijdelijk uitgeschakeld. Langs één kant verkleurde de tieners zicht rood toen er bloed van zijn wenkbrauw in zijn oog liep.

“Jij bent nutteloos!” tierde zijn vader. “Je wilt olie op het vuur? Je zal het krijgen!”

Hij duwde zijn puberzoon, die achterover op zijn rug in het gras viel. De jongen durfde niets meer te zeggen. Zijn vader zinderde.

Zonder verpinken greep hij een bus deodorant en spoot die op de borst van zijn zoon, die gehuld was in een T-shirt met het logo van een metalband en daaronder een monster. De man grinnikte, waarna hij een lucifer aanstak.

De jongen verzette zich niet meer. Hij was de terreur van zijn vader zo beu, dat hij enkel verkrampde van de pijn toen de brandende lucifer op zijn borst terechtkwam. Hij slaakte een gil. Het vuur verteerde in een oogwenk zijn T-shirt, waarna zijn vader nog eens met de deodorant op de vlam spoot.

“Nee, vader!”

Een luide gil deed de man omkijken. Hij zag het geschokte gezicht van zijn dochter, die haar broertje zag branden als een fakkel.

Haar vader haalde diep adem. Hij beseftte opeens dat hij dik in de problemen zat, als zijn dochter haar mond voorbij zou praten.

“Haal een dweil en blus hem,” gromde hij.

De jonge vrouw in het deurgat stond perplex. Ze werd opzij geduwd door haar moeder, die met een natte dweil kwam aanzetten.

“Bel de ambulance,” fluisterde ze.

Haar dochter kon haar horen, haar man niet. Ze liep naar haar zoon die, tot zover ze kon oordelen, levend verkoold was door de actie van haar man. Ze gooide de dweil op zijn borst. Het brandende shirt doofde.

Het lichaam van haar zoon trilde. Als bij wonder leefde hij nog. Zijn moeder waagde het om onder de dweil te kijken. Ze hoorde zijn vader vloeken toen er op de achtergrond sirenes weerklonken.

“Het was een ongeluk!” brulde hij. “Een ongeluk, zeg ik! Wie me tegenspreekt, is eraan!”

Half bij bewustzijn lag de jongen in het gras van de achtertuin. Zijn handen hadden zich als klauwen vastgezet in stukken gazon. Zijn gezicht was verkrampd van de pijn, maar als bij wonder gespaard gebleven door het vuur.

De moeder merkte dat haar zoon inwendig leek te prevelen. Ze had het hem als eens eerder zien doen, toen haar man hem zo hard had aangepakt dat ze vreesde dat hij iets gebroken moest hebben. De jongen stond echter opnieuw recht, op een been dat net ervoor in een rare positie had gelegen.

Ik moet het me verbeeld hebben, dacht de vrouw.

Ze streeelde door de dikke donkerbruine haren van haar jongste zoon. De oudste was op dat moment niet thuis. Ze kon het hem niet kwalijk nemen dat hij ging lopen voor de agressie van zijn vader. Moest die hem beter kennen, zou hij ook niet meer veilig zijn.

De hand van de jongen begon te gloeien. Zijn moeder moest hem loslaten. De jongen lag te bibberen. Hij probeerde zichzelf te genezen - zoals hij al vaker had gedaan - maar voelde dat hij het niet kon. Was er nog iemand als hem die hem zou begrijpen?

Als een noodkreet schoten zijn gedachten de kosmos in, in de hoop ergens te worden opgepikt.

Een jonge vrouw liet een ei vallen. Ze zakte op haar knieën op de keukenvloer. Haar borst gloeide, alsof ze levend in brand stond. Wat ze aanvoelde, was echt. Iemand stond in brand.

“Sandy, ben je in orde?”

Een jongeman kwam haar tegemoet en knielde bij haar neer. Ze legde haar armen om zijn hals.

“Ik kreeg het gevoel dat ik in brand stond,” zei Sandy.

De jongeman streelde een lok van haar lange blonde haren uit haar ogen.

“Iemand had je nodig,” fluisterde hij.

“Die persoon is even krachtig als ik, Brad. Ik heb geen idee wie het is.”

“Misschien kan je Damien er straks over aanspreken bij de barbecue in De Gevallen Engel. Hij heeft ooit gezegd dat onze zielsgroep niet volledig is, dat er nog een genezer zoals jij is.”

“Brad, ik dreigde te stikken.”

“Wil je iets drinken?”

Sandy knikte. Ze bleef op de koude keukenvloer zitten. Die koelde haar af voor ze echt in brand zou vliegen. Ze beseftte dat ze haar geneeskraft op afstand had verstuurd. Dat was een nieuwe ervaring. Ze had geen idee wie ze had geholpen.

Wankelend trok ze zich op aan het aanrecht. De barbecue. Ze keek er al naar uit. Het drong tot haar door dat ze slechts een halfjaar geleden amper vrienden had en een geïsoleerd leven leidde. Sinds haar achttiende verjaardag en de dood van haar vader was er veel veranderd.

Ze keek op naar Brad, die haar een glas bruiswater overhandigde. Ze was dankbaar dat ze bij hem was ingetrokken.

“Wat zou ik zonder jou moeten beginnen?” vroeg ze.

“Dat vraag ik me ook af,” antwoordde Brad met een glimlach op zijn gezicht.

In enkele teugen was het glas leeg. Sandy zette het op het aanrecht. Een blik op de klok boven de deur verried haar dat het bijna tijd was om te vertrekken. Ze was nog steeds in haar nachtkleed gehuld.

Ze liep naar de slaapkamer en begon in de kleerkast te rommelen. Nog steeds deed het haar raar dat ze een vrije keuze had in wat ze droeg. Niemand tikte haar op de vingers als ze een skinny jeans en een zomers topje uitkoos.

Soms keek ze nog eens over haar schouder. Haar vader zou haar niet meer terechtwijzen. Brad moeide zich niet met haar garderode. Het enige wat hij wel deed, was haar complimentjes maken als haar look hem aanstond.

Ze trok naar de badkamer, waar ze besloot niet te warm te douchen. Haar lichaam leek nog na te smeulen. Elke keer ze haar geneeskrachtige gave gebruikte, kreeg ze het warm. Dit keer was het erger dan normaal.

Het koele water op haar huid deed haar deugd. Het spoelde alle zorgen van haar af. Het zou niet lang duren voor ze haar vrienden weerzag.

Brad parkeerde zijn motor bij enkele andere aan een wat afgelegen café. Hij was niet als eerste aanwezig. Naderend geronk van een andere machine verried dat hij met Sandy ook niet als laatste arriveerde.

Het tweetal keek op naar hun vriend Kevin, die zijn helm afzette.

“We zijn er niet eerst! Ik heb je gewaarschuwd,” grinnikte Kevin, die zijn lange zwarte krullen uit zijn ogen streek.

“Kevin, je weet hoe ik het haat om als eerste te komen,” grinnikte Brad.

“Mannen,” zuchtte de jonge vrouw die bij Kevin achterop zat.

Ze richtte haar blik op Sandy. De twee vriendinnen schudden hun hoofd.

“Nicolas en Vicky zijn er al,” zei Sandy. “Laten we gaan, voor de Kriek op is, Nicky.”

Nicole knikte en ging met Sandy naar binnen, gevolgd door de mannen.

“Enfin, we zijn er geraakt,” zuchtte Kevin. “Ik denk dat enkel de delegatie uit Brussel nog op zich laat wachten.”

“Damien zal wel op tijd zijn. Wij zijn allemaal te vroeg,” zei Brad, die binnen nog enkele bekenden aantrof.

“Vicky, fijn je te zien,” zei Sandy tegen haar iets ouder nicht.

“Ik hoop dat het hier leuk wordt,” grinnikte Nicole. “Damien en ik willen meteen ook onze verjaardag vieren.”

“Dat weten we,” zei Vicky, waarna ze een klein buideltje uit haar heuptas tevoorschijn toverde.

Ze overhandigde het aan Nicole, die het dankbaar aanpakte. Toen ze het had opengedaan, vloog ze Vicky om de hals.

“Ze zijn echt prachtig! Dat had je niet moeten doen!” zei ze, een paar schitterende oorbellen instekend.

“Wel, je wordt maar één keer twintig,” merkte Vicky op.

Haar aandacht werd getrokken door een koppel dat binnenkwam. Achter hen liep een puber, die probeerde niet te worden uitgelaten door de grote zwarte hond die hij aan de leiband had.

“Is Aline er al?” vroeg de jongen.

Hij veegde zijn lichtbruine haren uit zijn ogen. Zijn stiefvader nam de hond over.

“Je hebt deze ochtend nog met haar zitten chatten,” zuchtte de vrouw.

“Mams!” gromde de jongen. Hij liep naar de man achter de bar en snauwde: “Oom Bart, kan jij mijn moeder eens uitleggen dat ik Aline al meer dan een week niet heb gezien?”

“En als jullie elkaar zien, zitten jullie enkel met jullie consoles tegen elkaar te chatten,” gromde Samantha, haar zoon verveeld aankijkend.

“Mama, wat moeten we anders doen?” vroeg Tim.

Met een diepe zucht besloot Samantha drankjes te bestellen. Spontaan draaide ze haar hoofd de andere kant op, toen haar allergie binnenkwam gewandeld in de vorm van een vrouw met plantinablonden haren die op hoge stilettohakken liep.

“Gegroet, iedereen,” zei ze.

Een meisje met lange bruinzwarte vlechten vloog haar voorbij. Ze liep naar Tim en viel hem om de hals.

“Dag, Amélie,” zei de jongen tegen de vrouw, terwijl hij met een glimlach zijn armen om het meisje sloeg.

“Oké, stomkop, ik heb het al geladen,” zei ze, “want ik weet dat jij er niets van zou bakken.”

“Ik ben het niet vergeten,” wierp Tim tegen, zijn spelconsole uit zijn rugzak nemend.

“Jongens, boven is betere wifi,” knipoogde de man achter de bar.

“Bedankt, oom Bart. Ik heb de code,” zei Tim, die samen met Aline achter de toog verdween.

Door de muziek waren hun voetstappen op de trap niet hoorbaar.

“Jij laat hen alleen!” siste Samantha tegen Bart.

“Gamen, wat gaan ze anders doen? Ze zijn elf en twaalf,” snauwde Bart, terwijl hij enkele glazen spoelde.

Op dat moment kwam er een tweede meisje binnen, die aan de hand van haar vader liep. De man had even donkere lange haren als zijn dochters. Hij liet zijn jongste los, zodat die bij haar moeder kon gaan zitten.

“Aline is al boven met Tim,” zei Bart. “Wat is het voor jou, Damien?”

“Je kent me,” grinnikte Damien. “Ik zal maar bij rode wijn blijven, want ik merk dat Debby de barbecue al aan de praat heeft gekregen.”

De avond viel. Het eten had gemaakt. Iedereen zat samen op het terras van de zomeravond te genieten. Zelfs Tim en Aline waren erbij komen zitten. Hun spelconsoles waren stilgevallen.

Sandy keek naar de sterren en haalde diep adem. Wie haar die dag een naar gevoel had bezorgd, was nog in leven.

“Je wil me iets zeggen?”

Ze keek op in de donkere ogen van Damien, die naast haar kwam zitten.

“Heeft Brad iets gelost?” vroeg Sandy.

Damien schudde zijn hoofd. Hij nipte van zijn glas rode wijn.

“Ik heb vandaag iemand gevoeld,” bekende Sandy. “Alsof ik levend in brand stond. Ik was het niet, maar die andere persoon.”

“Enig idee hoe die eruit ziet?”

“Nee, ik weet er niets van.”

“Ik ga eerlijk zijn, Sandy: Azgal is niet verslagen. Hij wacht op de volgende poort. Als we die dicht hebben, staan we een pak verder. Jij bent niet alleen. Er is nog een krachtige genezer zoals jij in onze zielsgroep. Die gaan we hard nodig hebben.”

“Je geeft me het gevoel dat er veel kwaad op de wereld is.”

“Dat is er zeker. Als we Azgal ooit definitief wegwerken, zal de menselijke rottigheid wel naar boven komen. De aardse demonen zijn an sich zo slecht nog niet.”

“Degenen die ik heb leren vrezen?”

“En ik heb leren liefhebben.”

Damien zakte achterover in zijn stoel. Sandy was er zeker van dat hij veel meer wist dan hij durfde te vertellen.

Het was alsof hij haar gedachten kon lezen toen hij opmerkte: “Je hebt voldoende tijd om jezelf te genezen. Die andere genezer ligt niet meer in de brand. Geniet van de stilte. Het zal de stilte voor de storm zijn. Denk er niet teveel aan, of je wordt helemaal gek.”

Sandy slurpte van haar limonade. "De stilte voor de storm" raakte haar, alsof er een voorspelling in zat.

2

Vrijdag 8 september 2017

Het was stil op de verlaten speelplaats, tot de verlossende bel aangaf dat het weekend van start kon gaan. Alle leerlingen grepen hun spullen bij elkaar en maakten dat ze het klaslokaal uit waren. Uit alle deuren verschenen er tieners, die zo snel mogelijk naar huis wilden.

Niet iedereen was echter even enthousiast. Een jongen liep naar de fietsenstalling. Vloekend merkte hij dat zijn fietsbanden lek waren. Oppompen had geen zin. Hij zag de spijkers door het rubber steken. Hij liet een diepe zucht bij de gedachte dat hij weer een heel eind naar huis kon wandelen met het wankelende gevaarte aan de hand.

Alsof dat niet genoeg was, naderden de ouders met een brede grijns op hun gelaat. De drie jongens die hem de voorbije week het leven zuur hadden gemaakt, waren niet van plan om daarmee te stoppen. Alles wees erop dat ze nog maar pas begonnen waren. Ze hadden hun slachtoffer al van in het begin duidelijk gemaakt dat hij niet aan hun tirannie zou ontsnappen.

De jongen beseftte dat hij het gewend zou moeten worden, al had hij het er moeilijk mee.

“Zo, de zielenpoot kan weer lopen!” joelden de pestkoppen, die hem omsingelden.

“Laat me met rust!” drong de geïmiteerde jongen aan.

Hij was eerder klein en tenger gebouwd voor zijn leeftijd. Hij hield zich voor dat hij in december verjaarde en dat zijn klasgenoten daarom ouder waren. Zijn troost was dat zijn tijd nog moest komen. Dat hield hij zich altijd voor, als klasgenoten gehakt van hem dreigden te maken.

Zijn moeder was dokter. Ze had hem gerustgesteld. Hij was nog geen volle dertien jaar, maar zat al in het tweede middelbaar. Ondanks dat hij het al heel zijn schoolcarrière zwaar had als slachtoffer van pesterijen, was hij nog niet blijven zitten. Dat wenste hij zo te houden. Hoe sneller hij

van school was, hoe sneller de pesterijen zouden stoppen. Die logica spookte door zijn hoofd en motiveerde hem om zich meer op de leerstof en minder op de pestkoppen te richten.

Op zijn vorige school werd hij zo zwaar geterroriseerd, dat de leerkrachten eerlijk toegaven dat ze niet meer in konden staan voor zijn veiligheid. Er waren teveel pestkoppen om ze allemaal van school te sturen. Toen de grote aanstoker werd gestraft, escaleerde de situatie helemaal en eindigde de jongen in het gips.

Daarom hadden zijn moeder en grootouders, die hem grotendeels opvoedden, beslist dat hij naar een andere school mocht gaan. Een andere school betekende voor hem: nieuwe en nog gemenere pestkoppen. Gelukkig had hij een bondgenoot gevonden in de andere underdog van zijn klas, die zijn jaar overdeed.

“Heb je hem niet gehoord?”

De jongens keken op. Hun slachtoffer van vorig jaar naderde. Ze beten op hun lip. Elke keer ze die jongen pestten, kregen ze één of ander vreemd ongeluk. Daarom leek het hen veiliger om een ander slachtoffer uit te kiezen. De nieuwkomer was een aangename prooi voor de groep roofdieren die het jagen niet konden laten.

“Tim, moei je niet!” zuchtte één van de jongens. “Wees blij dat we jou niet meer willen vinden.”

Tim, die een serieuze groeispurt had doorstaan, schudde zijn hoofd. De jongen van veertien had geen zin om zijn nieuwe klasgenoot de pineut van de situatie te laten worden. Vorig jaar was hij de kleinste van de klas. Nu begon hij de rest ruim voorbij te groeien. Dikwijls moest hij de groeipijnen verbijten. Dat had hij er graag voor over. Zijn droom was om een meter tachtig te worden. Dan zou hij de grootste van de familie tot dan toe zijn.

“Laat Dorian gaan, of je krijgt met mij te doen,” dreigde Tim.

De drie jongens beten op hun lip. De blik in de grijsblauwe ogen van Tim doorboorde hen als een ijspriem. Het was alsof ze een scherp voorwerp in hun lichaam voelden. De wind wapperde door Tims lange lichtbruine haren, die een rode gloed hadden in de herfstzon.

“Wesley, Sem en Dylan, als jullie niet oprotten ...” vervolgde Tim.

De jongens begonnen het onverwacht warm te krijgen. Ze puften in hun jassen. Hun gezichten werden rood.

Tim wist hoe ver hij kon gaan. Hij kende zijn krachten. Hierdoor wist hij hoe hij mensen het gevoel kon geven dat ze vrouwen in de overgang waren, zonder hen in brand te steken. Hij had er lang op geoefend. Nu durfde hij deze truc toe te passen. Een jaar geleden zou zijn levend vuur de dood van zijn pestkoppen hebben betekend.

Hij beet op zijn tanden toen hij een soortgelijke kracht waarnam. Dat kon niet! Hij was - tot zover hij wist - de enige magiër met pyrokinetische gaven op school.

Te laat beseftte hij dat hij zich vergiste, toen hij Dorians aura zag verkleuren. Hij had geen tijd meer om in te grijpen. Wat er nu aankwam, was niet gecontroleerd.

“Ik heb genoeg van jullie!” gilte Dorian uit volle borst.

Tim sprong opzij toen Wesley, letterlijk en figuurlijk de grootste pestkop van de klas, hem voorbij liep. De jongen krijste als vermoord, toen de vlammen plots uit zijn lichaam schoten. Als een levende vuurbal liep hij verder.

De hele speelplaats panikeerde toen Wesley levend in brand schoot. Sem en Dylan plasten ter plekke in hun broek. Enkele meisjes begonnen te gillen. Jongens brulden. Alle leerlingen waren in shock. De geur van verbrand vlees vulde de lucht.

“Wesley, leg je neer en rol over de grond!” riep een lerares die het zag gebeuren.

Tim snapte wat er gaande was. Verward staarde hij naar Dorian, die met open mond naar de brandende Wesley keek. Beide jongens hadden dezelfde indringende grijsblauwe ogen.

“Wat heb ik gedaan?” mompelde Dorian.

Tim greep zijn arm. Beiden keken toe hoe de turnleerkracht moeite deed om de brandende Wesley te doven met een branddeken dat bijna vuur vatte.

“Nu mag ik straks gaan uitleggen dat ik je heb geholpen en ik het niet heb gedaan,” zuchtte Tim.

De twee jongens keken elkaar verwonderd aan.

Op de achtergrond loeiden sirenes. De stem van de directrice klonk door een megafoon. Niemand mocht de school verlaten zonder begeleiding, behalve de meerderjarige leerlingen nadat ze een verklaring hadden afgelegd.

Alle nog aanwezige leerlingen werden naar de turnzaal geleid. Dorian zat naast Tim. De hele tijd durfde hij geen woord te reppen. Hij wilde Wesley weg, werd kwaad en Wesley vloog in brand. Dat het zijn schuld was, stond buiten kijf.

“Wat bedoelde je met dat je het straks kan uitleggen?” fluisterde hij tegen Tim.

“Mijn moeder en stiefvader weten meer. Ik heb hen laten weten dat iemand me moet ophalen,” zuchtte Tim. “Ik heb mijn moeder gezegd dat er een ongeluk is gebeurd, meer niet. Als ik de waarheid zeg, ben ik verdachte nummer één. Dan laat mijn moeder me zeker niet meer binnen. Ze heeft zo al schrik genoeg van mij. Mijn oom komt me ophalen.”

Dorian keek toe hoe Tim zijn smartphone wegstak. Het viel hem op dat er op de display een foto van een meisje te zien was. Ze had lang dik haar en donkere ogen.

Tim zag dat zijn klasgenoot het had opgemerkt en zei: “Mijn vriendin Aline. Die kan ook zulke dingen.”

“Zit die hier ook op school?”

De veertienjarige Tim schudde zijn hoofd.

Dan is de boel hier binnen de kortste keren helemaal afgebrand.

Hij merkte dat Dorian hem raar aankeek. Kon hij zijn gedachten lezen? Er was maar één manier om dat uit te vissen.

Het is in orde. Spreek straks met mijn oom. Die houdt het café hier wat verderop open.

Verwonderd knikte Dorian. Hij begreep wat Tim zei. Hoe hij dat deed, was hem een compleet raadsel. Hij was al blij dat de iets oudere jongen uit zijn klas hem niet gek verklaarde.

Ruim een uur na de bel kon iedereen naar huis gaan. Blijkbaar had Wesley, ondanks de bluspogingen van de leerkracht Lichamelijke Opvoeding, zijn verwondingen niet overleefd. Hij was levend verkoold. Niemand kon verklaren hoe het was gebeurd.

Dorian bleef dicht bij Tim. Hij voelde zich schuldig, ook al bleef Tim het hem inpeperen dat hij er niets aan kon doen. De twee jongens beseften dat ze anders waren dan de rest, en besloten daarom elkaar gezelschap te houden.

Tim vroeg zich af hoe het kwam dat zijn klasgenoot dezelfde gave had als hijzelf. Magiërs zoals hij waren zeldzaam. Het kon geen toeval zijn dat ze beiden dezelfde kleur ogen hadden, al waren de haren van Dorian donkerder dan die van Tim.

Dorian keek afwachtend in het rond. Zijn blik speurde de hele omgeving rond de schoolpoort af. Zijn hart sloeg in hoogste versnelling. Hij had een berichtje gekregen.

Zijn moeder, die hem kwam ophalen, was in geen velden of wegen te bekennen. Dorian vermoedde dat ze niet meteen weg kon op haar werk. Daar sprak hij niet graag over. Hij loog niet toen hij zei dat zijn moeder dokter was. Alleen durfde hij niet te zeggen dat ze geen mensen genas, maar in lijken sneed. Ze was patholoog. Hoe vaak ze hem op het hart drukte dat haar werk nut had; toen zijn vorige klasgenoten te weten kwamen dat zijn moeder met doden werkte, meden ze hem als de pest. Het was alsof hij de ongelukken veroorzaakte waarvan zijn moeder de slachtoffers moest identificeren, of hij de moorden pleegde die ze mee hielp oplossen.

Het feit dat ze weinig naar hem omkeek en hem meer aan zijn grootouders toevertrouwde, deerde hem niet. Oma en opa waren goed voor hem. Alleen lag opa in het ziekenhuis. Hij wilde hen niet lastigvallen met wat er was gebeurd. Daarom had hij zijn moeder gebeld.

Die had beloofd te zullen komen. Hij vertrouwde erop.

Het geluid van een ronkende machine deed de twee jongens opkijken. Er verscheen een glimlach op Tims gezicht. Hij liep naar de wijnrode Harley die stopte. De man die erop zat, zette zijn helm af. Hij keek Tim streng aan.

“Iemand die spontaan in brand vloog?” vroeg hij op strenge toon.

“Ik was het niet, oom Bart,” zei Tim. “Ik zweer het je! Het was Dorian!”

Dorian verstopte zich achter Tims rug, toen de man op de motor zijn blik op hem richtte. Hij leek op Tim, alleen had hij sluike donkerblonde haren die in een segmentstaart op zijn rug hingen. Die van Tim waren golvend.

Dorian schatte Tims oom niet zo oud, waarschijnlijk rond de dertig. Zijn eigen moeder was ook maar zestien toen hij werd geboren, dus hij moest niet schrikken dat Tims oom vrij jong was.

“Nu, ik moest boodschappen doen,” zei Bart op iets mildere toon. “We praten het uit in De Gevallen Engel.”

Hij merkte dat zijn neefje de waarheid sprak toen hij de energie van de andere jongen invoelde. Die kwam hem verdacht vertrouwd over. Het idee dat er nog iemand met zijn gaven rondliep en die niet kon beheersen, stelde hem minder gerust. Toch wilde hij dat niet laten merken aan de tienerjongens voor hem.

Een deel van zijn vragen werd spontaan beantwoord op een manier die hem helemaal ongerust maakte.

“Dorian!” riep een vrouw die vanachter de hoek naderde.

De jongen keek op. Hij spurte naar haar, even niet op Tim en Bart lettend.

“Mama!” stamelde hij.

“Had je soms de kerstman verwacht?” siste de vrouw van tegen de dertig. “Ik was met een autopsie bezig en kreeg een bericht dat ik je van de school moest halen, omdat er een jongen uit jouw klas levend is verbrand. Kan je dat eens uitleggen, voor ik hem op mijn tafel krijg, of wat ervan overblijft?”

Dorian staarde spontaan naar zijn schoenen om de blik van zijn moeder te ontwijken. Die keek op. Haar mond viel open toen ze de man op de motor zag. Ze kreeg haast een hartverzakking.

Nee, het is niet waar! Hij is niet echt!

Dorians moeder hield zich voor dat ze droomde. Als er één persoon was die ze echt niet meer wenste te zien, rukte die haar weer in de realiteit.

“Jess, ik denk dat we eens moeten praten,” zei Bart, die haar zag staan. Schoorvoetend zette ze enkele passen in zijn richting.

“Bart, wat doe jij hier?” vroeg ze.

“Mijn neefje ophalen. Blijkbaar zit Dorian bij hem in de klas.”

“Welja, de wereld is klein.”

Dorian was zijn moeder gevolgd en hield halt naast Tim.

Bart keek naar de twee tienerjongens en zei: “Tim, jij geraakt wel thuis. Kan jij anders Dorian naar De Gevallen Engel brengen? Je kan te voet gaan, of de bus nemen.”

“Oom Bart, ik ...” wierp Tim tegen.

“Ik moet Dorians moeder onder vier ogen spreken,” gromde Bart. “Debby zal je wel verder helpen. Nicole is er ook.”

Tim merkte dat zijn oom zijn gedachten afschermdde. Hij keek naar de verwonderde Dorian en maande die aan hem te volgen naar het café van zijn oom. De twee jongens liepen verder in de richting die Tim aangaf. Ze besloten niet op de volwassenen te letten.

De moeder van Dorian stond er bij als een standbeeld. Ze kende Bart goed genoeg om te weten dat ze hem best niet kon tegenspreken.

Toen de jongens uit het zicht verdwenen waren, zei Bart: “Oké, Jessica, wanneer zagen we elkaar voor het laatst?”

“Dertien jaar geleden,” mijmerde Dorians moeder. “Het was begin september en jij daagde op aan de schoolpoort, zoals nu. Alleen bleek je er toen vandoor te zijn gegaan met die trut van een Melanie. Ik denk dat ik haar ogen kon uitkrabben! Vicky stond natuurlijk aan haar kant. Toen ben ik van school gegaan.”